

- om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden
- om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben
- om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of -zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben

te

- **de eerste**, ononderbroken tussen 24 april 1997 en 3 juli 2003

- **de tweede**, ononderbroken tussen 2 juli 1999 en 3 juli 2003

A. Bij inbreuk op art. 2, 12, 56 en 58 t.e.m. 61 van het Decreet van 2.7.1981 betreffende de voorkoming van afvalstoffen, afvalstoffen te hebben verwijderd in strijd met de voorschriften van voormeld decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk door afvalstoffen achter te hebben gelaten aan

B. Bij inbreuk op art. 2, 3, 19, 20, 56 en 58 t.e.m. 61 van het Decreet van 2.7.1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen als producent van bedrijfsafvalstoffen niet op zijn kosten deze afvalstoffen een nuttige toepassing te hebben gegeven noch ze te hebben verwijderd op de wijze zoals bepaald in art. 20 van het voornoemd decreet.

C. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4, 27, 39 en 40 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op art.5 par.1 van het Besluit van de Vlaamse Executieve dd.6.2.1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of te hebben veranderd, hetzij door een toevoeging, hetzij door een wijziging of uitbreiding die de indeling van de vergunde inrichting in een hogere klasse tot gevolg had, namelijk opslag en mechanische behandeling van inerte afvalstoffen met een opslagcapaciteit van max. 1.000 m³ (hinderlijke inrichting klasse 2, rubriek 2.2.2.a.1° Vlareme I bijlage).

D. te

de eerste en de tweede, ononderbroken tussen 1 mei 2000 en 13 juli 2002

In overtreding met artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153, 160, 161, 171, 197 en 204 van het Decreet dd. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het Decreet van 26 april 2000 de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden op een terrein

- zijnde een perceel grond
- gelegen te

- grootte:
 - 1ha 27a 22ca woeste grond
 - 51a 70ca warmoesgrond
 - 345 m² warmoesgrond
 - ingeschreven op het kadaster te
 - onder
 - eigendom van
- namelijk door het in stand houden van een reliëfwijziging door het storten van puin en andere inerte afvalstoffen.

Gezien de overschrijving van de dagvaarding op het kantoor van de hypotheekbewaarder te dd. 9 maart 2004, nr.

Gelet op de processtukken;
 Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;
 Gehoord de eiser tot herstel in zijn vordering;
 Gehoord de beklaagde en de tweede gedaagde in hun middelen van verdediging;

De strafbare feiten

De rechtbank antwoordt uitsluitend op de middelen en de ter zake dienende relevante argumenten.

Gelet op de gegevens van het strafonderzoek acht deze Rechtbank de strafbare feiten onder de tenlasteleggingen A, B en C afdoende naar recht bewezen in hoofde van de beide beklaagden voor de in hun hoofde weerhouden incriminatieperiode. Het staat vast dat beide beklaagden deze strafbare feiten op de vermelde plaats en gedurende de weerhouden incriminatieperiode hebben gepleegd.

Wat betreft de tenlastelegging D. stelt de rechtbank de opheffing van het strafbaar karakter van de instandhouding vast (zie arrest Hof van Cassatie 13 december 2005,).

Wat betreft de beklaagde, natuurlijke persoon, dient gesteld te worden dat hij zaakvoerder is van de vennootschap en wetens en willens, d.w.z. zonder dwang en zonder dwaling, het misdrijf onder de tenlasteleggingen heeft gepleegd, zodat hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon kan veroordeeld worden (zie HvB, Antwerpen, 12^e. kamer, 3 maart 2004).

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon neemt immers niet weg dat de natuurlijke persoon ook wordt veroordeeld indien hij geïdentificeerd is en de gepleegde fouten wetens en willens heeft begaan (zie HvB, Antwerpen, 12^e. kamer, 9 maart 2005).

In casu kan beklaagde bezwaarlijk te goeder trouw beweren dat de strafbare feiten niet wetens en willens werden gepleegd. Beklaagde beschikte over een vergunning maar handelde in strijd met deze vergunning.

Het niet-naleven van de wettelijke bepalingen was een bewuste keuze. De natuurlijke persoon heeft in casu bewust, buiten elke dwang, dus wetens en willens, gehandeld in strijd met de wettelijke bepalingen. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van rechtspersoon en natuurlijke persoon is dus mogelijk, daar de natuurlijke persoon de fout wetens en willens, d.w.z. zonder dwang en zonder dwaling, heeft gepleegd (zie Gent 3^e. Kamer, 17 oktober 2002 en Gent 10^e. Kamer, 17 oktober 2003, Tijdschrift voor Milieurecht 2004, p. 202 en HvB, Antwerpen, 12^e. kamer, 3 maart 2004).

Wat betreft de beklaagde rechtspersoon dient gesteld te worden dat deze als rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk is voor de misdrijven die intrinsiek verband houden met de verwezenlijking van het doel van de vennootschap (zie HvB, Antwerpen, 12^e. kamer, 3 maart 2004).

De bewezen verklaarde strafbare feiten zijn ernstige misdrijven die een belangrijk pecuniair voordeel hebben opgeleverd voor de vennootschap en die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor milieu en medemens. Een strenge bestraffing is derhalve passend om beklaagden de ernst te doen inzien van de door hen begane inbreuken

De strafmaat

De tenlasteleggingen A.B.C. vermengen zich als voortspruitend uit eenzelfde opzet zodat slechts één straf dient toegepast: de zwaarste;

De strafbare feiten zijn ernstig en dienen derhalve streng te worden gesanctioneerd.

De door beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt (de wetten in de materiële betekenis des woords) ter realisatie van het afvalverwerkingbeleid respecteren.

De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang laten prevaleren. Een dergelijke houding getuigt van weinig respect voor de normen in onze samenleving.

Beklaagden hebben een belangrijk pecuniair voordeel genoten door het plegen van de strafbare feiten.

Beklaagde heeft zich meermaals verbonden om aan de wederrechtelijke toestand een einde te maken en vroeg daarom uitstel aan de rechtbank. In plaats van de werken uit te voeren bleef beklaagde stil zitten. Beklaagde beoogde uitsluitend zijn eigen economisch belang en trachtte op die manier tijd te winnen. Thans wordt een mogelijk faillissement van de vennootschap voorgehouden om toch maar niet tot opruiming en herstel te moeten overgaan. Dit argument is irrelevant gelet op de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van beide beklaagden (zie hierna). Van verzachtende omstandigheden kan, gelet op de houding van beklaagde geen sprake zijn.

De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te tonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke afvalbeheersing te komen.

De beide beklaagden verkeren in de voorwaarden vermeld in art. 8/1 van de wet van 29 juni 1964; men mag vermoeden dat een veroordeling met uitstel zoals hierna bepaald een voldoende waarschuwing zal betekenen voor de toekomst;

Rekening houdend met de ernst van de feiten, het bekomen wederrechtelijk economisch voordeel en het strafrechtelijk verleden van de beklaagden is de volgende straf wettig en passend.

OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK :

Gelet op de artikelen :

11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 40, 41 der wet van 15 juni 1935;

- 1 en 3 wet 5 maart 1952 gew. door wet van 24.12.1993 en wet 7.02.2003;
 - 28 en 29 wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen;
 - 162, 194, 195 van het wetboek van strafvordering;
 - 2, 40, 50, 65, 66 van het strafwetboek;
 - 2, 3, 12, 19, 20, 56 en 58 t.e.m. 61 van het Decreet van 2.7.1981
 - 2, 3, 4, 27, 39 en 40 van het Decreet van 28 juni 1985 en art.5 par.1 van het Besluit van de Vlaamse Executieve dd.6.2.1991;
 - 2, 99, 146, 147, 149, 153, 160, 161, 171, 197 en 204 van het Decreet dd. 18 mei 1999 zoals gewijzigd door de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het Decreet van 26 april 2000 en door artt. 7, 8, 9 Decreet van 4 juni 2003 en het arrest van het Arbitragehof dd. 19.01.2005
 - 8/1 wet 29 juni 1964
 - 2, 3, 4 wet 26 juni 2000;
 - EU-verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997;
 - EU-verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998;
- door de voorzitter ter terechtzitting aangewezen;

Rechtsprekend op tegenspraak :

Verklaart de strafvordering ingesteld hoofdens tenlastelegging D. vervallen;

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de vermengde tenlasteleggingen A.B.C. tot een geldboete van 5.000,00 EUR, verhoogd met 40 deciem en aldus gebracht op **25.000,00 EUR** of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden ingevolge art. 40 SWB.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de vermengde tenlasteleggingen A. B.C. tot een geldboete van 2.500,00 EUR, verhoogd met 40 deciem en aldus gebracht op **12.500,00 EUR**.

Veroordeelt de beide beklaagden hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering, belopende tot heden: 216,66 euro en ieder tot een vergoeding van 25 euro overeenkomstig art. 91 K.B. 28 december 1950 zoals gewijzigd door art. 1 K.B. 11 december 2001.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis gedurende drie jaar zal worden uitgesteld wat betreft de helft van de geldboete uitgesproken lastens eerste en tweede beklaagde.

Verplicht elke beklaagde bovendien tot betaling van een bijdrage van 25 euro + 45 deciemmen = telkens 137,50 euro tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

De rechtbank veroordeelt beide beklaagden tot de verwijdering van de afvalstoffen binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag volgend op de dag van de uitspraak van onderhavig vonnis. (Art. 59§ 1 van het Afvalstoffendecreet van 2 juli 1981).

Bij gebreke aan verwijdering van de bedoelde afvalstoffen binnen de hierboven bepaalde termijn kunnen de afvalstoffen worden verwijderd door de gemeente, het Vlaams Gewest of OVAM. In zulks geval worden de beklaagden verplicht tot terugbetaling van de kosten voor de verwijdering (Art. 59§ 2 van het Afvalstoffendecreet van 2 juli 1981).

De herstellvordering

De herstellvordering is het gevolg van de tenlastelegging D.

De opheffing van het strafbaar karakter van het misdrijf van instandhouden brengt alleen het verval van de strafvordering met zich mee. De rechtbank is gevat met de herstellvordering en dient zich daarover uit te spreken (zie arrest Hof van Cassatie 13 december 2005, I.

De opheffing van het strafbaar karakter van de feiten heeft alleen het verval van de strafvordering tot gevolg, maar brengt niet mee dat deze feiten niet langer een fout zouden zijn, noch dat de strafrechter voor wie de burgerlijke vordering of de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de feiten nog strafbaar waren, daardoor zijn bevoegdheid verliest (zie de zeer duidelijke uitspraak van het Hof van Cassatie hieromtrent - Cass., nr. van 20 januari 2004).

De herstellvordering is afdoend gemotiveerd en beoogt de goede ruimtelijke ordening.

Tot deze herstellvordering werd beslist door de bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat de beslissing werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet. Zij moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

De argumentatie die door beklaagden wordt ontwikkeld om tot een ander oordeel te komen, overtuigt de rechtbank niet. De rechtbank wil daarbij vooreerst benadrukken dat de beklaagden er blijkbaar maar wel verkeerdelijk van uitgaan dat een herstellvordering (bestaande in het herstel in de vorige staat) kennelijk onredelijk is gelet op de kostprijs voor beklaagden. Dit is een irrelevante argumentatie. Beklaagden hebben bewust, wetens en willens, zonder dwang en dwaling de strafbare handelingen gepleegd. Het is maar normaal dat zij nu overgaan tot herstel. Het is daarbij volkomen irrelevant hoeveel vrachtwagens daarvoor nodig zijn.

Motivering van de herstellvordering

De bufferzones dienen in hun oorspronkelijke staat te worden behouden of als groene ruimte te worden ingericht om te dienen als overgangsgebied tussen zones waarvan de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeven van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden. Dergelijke zones komen derhalve niet in aanmerking voor het storten van puin aangezien hierdoor de realisatie van de specifieke functie van het betrokken gebied in het gedrang komt en elke sanering ervan onmogelijk wordt.

Vordering

De rechtbank beveelt op vordering van de gemachtigde ambtenaar, thans Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, of van het college van Burgemeester en Schepenen, het herstel van de plaats in haar oorspronkelijk staat door het slopen van alle puin en het herstellen van het reliëf;

Hiertoe dient de verkregen bouwvergunning stipt te worden nageleefd wat o.m. inhoudt dat de voordien aanwezige afvalstoffen verwijderd worden én aanvullingen van het terrein gebeuren met zuivere grond; deze laag dient voldoende dik te zijn om vegetatie toe te laten in functie van de realisatie van de bufferzone.

Bepaalt de termijn van herstel op zes maanden beginnend op de dag volgend op de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde is getreden;

Voor het geval de plaats niet vrijwillig in de vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, beveelt dat de gemachtigde ambtenaar, thans Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, of het college van Burgemeester en Schepenen van ambtswege in de uitvoering van het vonnis kan voorzien voor wat het herstel betreft, onder zijn leiding en toezicht van de eerste daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder, deze desnoods bijgestaan door de openbare macht;

Zegt dat wie het vonnis doet uitvoeren, gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomstige materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een gekozen plaats;

Zegt voor recht dat de veroordeelden gehouden zijn tot alle uitvoeringskosten, te verminderen met de opbrengst van de verkoop van de materialen en voorwerpen; Verklaart de uitvoeringskosten invorderbaar op vertoon van een staat of afrekening, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Zegt dat de herstelmaatregel wordt opgelegd onder verbeurte van een **dwangsom van honderdvijftig euro (€ 150,00)** per kalenderdag vertraging in het voltooid herstel van de plaats in de vorige staat en dit vanaf de dag volgend op de laatste dag van de gestelde hersteltermijn;

Houdt de burgerlijke belangen aan.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 april 2006.

Aanwezig :

, alleenzetelend rechter;

, substituut - procureur des Konings;

, griffier;